

Навіщо Лемуру хвіст Чупакабри..

Лямур – лемур невеликих розмірів
Марися– зеленоока чупакабра
Круся – мати Марисі
Тарусь – батько Марисі
Дарина – дівчинка-підліток
Рись – рись, красива тварина з білим хутром
Остап – батько Дарини
Геннадій – хрещений Дарини
Люди – мешканці краю.

ПРОЛОГ

У далекій-далекій Африці плем'я Лемурів зберігає легенду про могутніх чаклунів – чупакабр. Переповідали, що вони були злими вбивцями - страхопудалами, та не було рівних цим чаклунам за силою і могутністю. Чупакабри мали чарівні хвости, за допомогою яких виконували будь-яке бажання. Нелегко було вмовити Чупакабру виконати бажання, адже платою за чари було життя чаклуна. Але казали, що сила чаклунів, які жили далі, після цього теж примножувалася і зміцнювалася. Минуло багато часу з тих пір, річки змінили свої русла, з'явилися нові джерела. Давно вже не чули в Африці про страшних Чупакабр, так давно, що не вірять в їх існування. Але легенда поширюється з покоління в покоління. І знаходяться відчайдухи, які шукають чарівників по всьому світові, щоб вони виконали їхні найзаповітніші мрії. Але чи вартують ці бажання чийогось життя?

1. Зустріч

Вечір. Зимовий ліс. Хурделиця. Лямур ледве пересуває ноги сніговими кучугурами. На ньому теплий пуховий платок, за плечима рюкзак. Він безсило падає. Сніг замітає Лямура. Десь вдалині з'являються два зелених вогника. Нічого крім них та заметілі не видно. Чутно голоси:

Марися:

Тато, дивись! Там хтось замерзає

Чоловічий (Тарусь):

Марисю, тобі здається..

Дівочий (Марися):

Тато! Я тобі кажу, там хтось помирає.

Чоловічий (Тарусь):

Та не звертай уваги ...

Воно цього прагнуло, судячи з всього,

Перлося лісом, благало вовків.

З'їжте мене, я не хочу додому,

Мені начхати на сльози батьків.

Марися: Тато!

Тарусь :

Це ж надзвичайно «чудова» пригода

Замети, що гори, і вітер гуде.
І що за створіння придумало моду?
Проголянку взимку вночі, от чудне.

Воно божевільне, кажу тобі, доню
В таку непогоду бродити в пільмі
Не буде ніхто, навіть сови голодні
Тихенько хвости зігрівають в теплі

Марися: Може справи невідкладні.

Тарусь

А як же, невідкладні справи (посміхається) гриби шукав. З назвою чудовою (шукає слово)
– підзаметники. Точно. Підзаметники. А шукати їх потрібно тільки вночі в заметіль.
Інакше вони не смачні.

Марися:

Тато!?

Тарусь:

Підходить до Лямура

Та що це за звір? Нічого не бачу. Який лихий його поплутав, що він так заблукав?
Страхопудало, чи що?

Марися:

Таке зазвичай, кажуть коли бачать нас.

Тарусь:

Підсвіти Марисю, я погано бачу.

Марися підходить, в неї очі вмикаються як ліхтарики.

Тарусь:

Оце тобі на. Це ж лемур. Це наші далекі родичі. Справді, як його сюди занесло? Це все
непросто. Мариська, от яка ти неспокійна, завжди когось лікувати, рятувати потрібно.

Марися: Бо в тата донька...

Тарусь замовкає.

Тарусь:

Принесу санчата. А ти прослідкуй. Ось там розтирай (показує). Ось тут прикрий (показує).

Тарусь відходить, Марися починає турботливо розтирати та прикривати Лямура.

Марися:

Хурделице біла,

Почуй мене, рідна,

Ти землю вкриваєш

Пухнастим крилом.

Тварина замерзла -

То ж стань милосердна

Ніжніше й тихіше

На землю сідай,

Життя зберігай.

Вдалині чується голос Таруся:

Життя - це найкраще,

Що в світі існує...

Ніжніше й тихіше

На землю сідай,
Життя зберігай.

Хурделиця підняла угору сніжинки, вони покружляли у танці і лягли на землю.

2. Хатинка Чупакабр

Хатинка з оберегами, рушниками. На полицках консервація, під стелею нитки з сушеними грибами, яблуками, грушами. Біля пічки сидять чупакабри, це дуже симпатичні тваринки, зовні схожі на білих лемурів, тільки кінчики хвостів у них руді. Лямур ворухнувся, чупакабри сполохнулися і перетворились на страховиськ зі страшними іклами. Білий колір хутра перетворився на брудно-зелений. Лямур відкриває очі, сахається.

Лямур (тихенько про себе):

Ой, які страшні тварини,
Що за сили їх створили?
Тільки хвіст вкраду тихенько -
Порадіє рідна ненька,
Хвіст лихої чупакабри
Принесе мені всі лаври;
Принесе мені він гроші,
Оженюся я на Мроші.
Мроша – дівка ой чарівна!
Серце б'ється без упину
Як лемуриху згадаю,
Від любові помираю.
Хвіст лихої чупакабри
Допоможе стати знатним,
Наведе він чари сильні –
Й гроші линуть, наче хвилі
Золоті придбаю шати,
Стану замок будувати.
Буду з Мрошею моєю
Панувати над землею)
Вже не скаже жінчин батько
Що лемур її – безхатько
Підійду до хати хвацько -
Порадіють всі обранцю!
В сріблї-золоті при грошах
Віддадуть за мене Мрошу.
Хвіст лихої чупакабри
У нагоді стане *справді*.
Хоч би не з'їли.
Задумується
Пам'ятаю вночі,
Турбувались про мене
Дуже ніжні й красиві
Очі зелені.

Мабуть їх убили, мабуть їх поїли страшні чупакабри. Мене залишили собі на обід. От біда. Та навіть якщо і вкраду я того хвоста, то він не спрацює, що ж мені робити?

Марися підносить до нього глечик із молоком. Вона страшна, ікла гострі

Марися:

Привіт? Як почуваєшся? Ти загубився?

Лямур:

Навіщо питаєш? Хочеш мене напоїти, щоб я став смачнішим?

Марися мовчки віддає йому глечик. Йде до батьків, сідає за стіл.

Марися: Не бачить.

Круся: Не дивно, дитино. Багато хто бачить тільки оболонку. Але ж ти знаєш, що навіть темна ніч відступає, коли встає сонце. Ти знайдеш ті очі, які побачать тебе-красуню.

Круся:

Послухай, дитино

Ти в мене єдина,

Я хочу щасливою

Бачить тебе.

Хоч сумно буває,

Напевно я знаю

Що шлях подолає

Той, хто іде.

Марися:

Не кожен зуміє

Побачити душу.

Я мушу, я мушу

Ховати себе.

Бо злії істоти

Завжди бачать темне

Для них незбагненне,

Що створює світ!

Якби мої сили

Все зло зупинили

Любов'ю великою

Землю зігріли ...

Лямур:

Чого вони тихі? Так більш лячно. Он ікла які гострі, як сокири. Нехай вже їдять. Бо оце очікування, це найгірше, що може бути.

Круся ставить на стіл вечерю.

Круся: Тваринко, іди снідати.

Лямур: Ви мені?

Круся: Тобі

Лямур: А потім ви мене з'їсте?

Тарусь: Обов'язково

Круся: Та не лякай!

Тарусь: Та я не лякаю. Я ось думаю, може він недарма до нас завітав. Все ж таки три роки зими після того, як вбили Мар'яну, маму Даринки.. Може він щось... Мені ліс натякав...

(повертається до Лемура)

Якщо добрим будеш -

Свободу здобудеш

Як будеш хоробрим -

Здобудеш любов.
Поводь себе чемно,
Ти йшов не даремно
В наш край, що таємно
Сховався в зимі.

Тобі щось судилось
Змінити в цім краї,
Не просто блукаєш
На нашій землі-
Мені шепотіли
Сніги, що укрили
Ліси та водойми
З приходом зими.

Зима в нас триває
Три роки, й боюся,
Що я не діждуся
Приходу весни.
Потрібно, щоб чари
Із краю пропали -
Злі чари, як мари...
Розтануть вони
З любов'ю весни!

3. Полювання

Не встигає договорити, чуються крики, гуркіт.

Круся: Ой, щось я чую.

Тарусь: То завірюха стукає в вікна. Не бійся, старенька, чого ти кричиш.

Звуки стають гучнішими

Марися: Ні, тату, таточку, мабуть, до нас йдуть.

(до Лямура) Ой, лихо, тваринко, тікай. На нас полюють. Я не хочу, щоб ти постраждав.
Біжи, та нікому не розкажуй, що ми тут. Не викажуй нас.

Відкриває потаємні двері, штовхає туди Лямура.

Круся: До мене, хутчіш. Ми зробимо захист.

Марися, Тарусь та Круся обійнялися. Через піч в трубу залетіла хурделиця, вона хутко вкрили тварин і їх домівку. Лямур встигає вискочити з неї.. До нього наближаються люди. Вони кричать на нього:

Геннадій: Чупакабра! Нарешті. Хапай її.

Лямур: Ой, лишенько! Я не чупакабра! Облиште мене

До нього підбігають, хапають за шкіру.

Остап: То не чупакабра. Дивись. Він симпатичний і кумедний.

Лямур: Я ж казав. Я не чупакабра. Я - красунчик. У мене навіть наречена є.

Геннадій: Щось булькотить. Давай ми з нього шапку Даринці зробимо.

Остап: Та що ж тобі мало в'язаних шапок чи зі штучного хутра, навіщо вбивати?

Геннадій: Та я ж Даринці.

Остап: Тим паче.

Гладить Лямура

Я познайомлю
Тебе із дочкою -
Маленькою зіронькою чарівною.
Судилось малечі
Без матері жити
Мені без коханої зиму тужити.
Ми ходимо краєм,
Шукаємо вбивцю
Давно вже потрібно йому зупинитись.
І довгі три роки
Зимові стежки
Навіюють холодом сумні думки
Та донька – то радість,
Маленька царівна,
Але їй любов і підтримка потрібні
Ти будеш їй другом.
І може так статись
Що наші розмови
Почнуть повертатись

Геннадій:

Як погано, що не розмовляє.....

Остап (сумно): Не розмовляє.

Геннадій: А я пам'ятаю, яка вона була щебетушка. Як вона хвалила мої вуса. Все ж таки я хрещений її.

Лямур:

Мене? До німої

Дитини у клітку?

То краще на шапку мене загубити!

З'являється розкішний рись Рись. Він ховається, Остап і Геннадій його нечують. Тільки Лямур його помічає.

Лямур: Яка красива тварина, рятуй мене, ми ж з тобою однієї крові! Я бачив у мультфільмі! Хлопчик так казав, і йому допомагали.

Рись: Привіт усім!

Остап і Геннадій, привітливо посміхаються і підходять до тварини.

Остап: Наш рятувальник

Геннадій: Наш помічник.

Рись підставляє голову, люди гладять і годують його печивом.

Рись звертається до Лямура:

Рись: Люди нас нечують, вже давно. Вони і самі себе нечують, і інших собі подібних, теж. А нібито розмовляють однією мовою...

Лямур: Ні, я знаю, що бувають і мови різні.

Рись: І таке є, та я не про те (прискіпливо подивився на Лямура). А ти звідки?

Лямур: Я з Африки.

Рись: Далеко. Що привело тебе сюди, мій друже?

Лямур (*задоволений, що його назвали другом*): Це таємниця....

Остап (*до Риси*): Красунчик який, Даринку мені врятував від страшних Чупакабр.

Геннадій: Так, він чудовий, він молодець. Остапе, а тобі не здається, що вони хочуть познайомитись (*вказує на лемура та рись*).

Остап (*відпускає Лямура*): То нехай.

Лямур (*з повагою дивиться на Рисьа*): Але тобі, я вважаю, можна довірити мою таємницю.

Рись: Так, я теж вважаю, що мені можна довірити. Довіряй. Дозволю.

Лямур: У нас у Африці, існує легенда, що чарівний хвіст чупакабри виконує будь-які бажання. Щось сталося, що вони всі щезли з Африки. Чутки привели мене у вашу місцевість і...

Рись (спокійно): І як працює механізм чарів?

Лямур: Чупакабра повинна добровільно виконати бажання і після цього померти

Рись: Логічно

Лямур: Так ось, я знайшов чупакабр, але як зробити так, щоб вони виконали моє бажання?

Рись: А де ти їх знайшов?

Лямур (*вагається*): Та тут неподалік.

Рись: Покажи, а я тобі допоможу їх вмовити, і бажання твоє збудеться. Бачиш, люди мені довіряють. І ти мені довіря.

Лямур: Ось тут вони сховались. (*показує хатинку, яку старанно вкривала хурделиця*)

Рись: Молодець

Біжить туди, починає розривати замети. З'являється хатинка, двері, Рись вривається туди, люди допомагають йому. Лямур намагається втекти та схватися. Геннадій бачить це, накидає на нього мішок. Два мішки виносить Остап із дому чупакабр.

Остап: Гена, ти бачив, Рись знайшов тих, хто вбив мою дружину.

Геннадій: Врешті-решт, вони будуть покарані. І за твою дружину і за тих свійських тварин, яких вони в нашому селі вбили! Рись наш рятівник! Давай ми вб'ємо цих потвор.

Остап: Ні, не можна вбивати. Їх будуть судити.

Геннадій: Щось ти занадто добрий, як на мене. Ладно, пішли.

Він хапає мішок з Лямуром. Остап та Геннадій гладять Рисьа. Йдуть.

Рись починає вилизуватись, гидливо поглядаючи у бік, куди пішли люди.

5. Рись

Послухати тебе -

Святий та і годі!

(дражниться)

Навіщо вбивати?

Його треба взяти

До мене, до хати.

Смішно, та й годі!

Добренький Остап

Тобі у нагоді

Порада моя:

Нікого ніколи не можна любити!

Нікого ніколи не можна жаліти!

Добра непотрібно нікому робити
Іди до мети
Царем станеш ти
Нікого в житті не люби, не люби!
Тоді тебе люблять
Боятся й тоді -
Ти сильний, сміливий
Вбивати спіши.
Вбивати, кромсати, рубати,
До серця любові не підпускати
І горя не знати.

Голоси :

Лямур:

Як страшно
Вбивати, кромсати, рубати,
До серця любові не підпускати

Остап :

Як страшно
Вбивати, кромсати, рубати,
До серця любові не підпускати

Генадій: Що?

Остап: Почулося...

Рись:

Хвіст страшної чупакабри
У нагоді стане гарно
Дякую тобі, Лямуре,
Чупакабри – на тортури
Не сховаються потвори.
Вже побачив я доволі!

Рись презирливо махає лапою, йде.

6. Даринка

Вдома у Остапа і Даринки. Кімната Даринки. Все чисто і красиво прибрано. У світле віконце видно, як сідає сонце. Остап відпускає Лямура. Той байдуже дивиться навколо. Здається, він примирився із ситуацією.

Остап: Не бійся, тваринко, тебе ніхто не образить. Даринка хороша дівчинка, вона тебе нагодує і спати вкладе.

Лямур:

І спати вкладе...
Кінець мій іде.

Шапка, це звичайно теж не вихід. Але ж.. мамо рідна! Прийде дівчисько, почне скакати, тискати(хапати) мене, примушувати гратися. Я не хочу! Ось що робити? Я в розпачі, чуєш, чоловіче! (до Остапа) В розпачі я. Можу зомліти. О! Ідея!

Хапається за серце, падає, заковчує очі, вивалює язика. Остап стурбовано підбігає, починає його приводити до тями. Заходить Даринка - симпатична дівчинка. Вона має стурбований вигляд.

Остап: Не турбуйся Доню, тваринці щось не добре, але не турбуйся
Даринка підходить починає обмацувати Лямура. Йому лоскотно, він стримує себе. Потім Дарина легенько полоסקотала йому живіт. Лямур зайшовся сміхом, скочив. Почав танцювати.

Остап: То ти придурювався?

Лямур: Ні.

Знов падає заковчує очі, вивалює язика.

Остап: Ох ти і кумедник. Він знов начебто знепритомнів.

Дарина уважно дивиться на тата.

Остап (посміхається): Нехай відпочине. Знайомтесь, пішов я, справ у мене багато.

Остап виходить з кімнати. Дарина сідає за стіл, дістає книгу, робить вигляд, що читає. Лямуру набридає валятися. Він сідає навпроти дівчинки, роздивляється її. Потім починає висовувати язика, дразнитися.

Даринка: Та годі.

Лямур: Ой, ти що, розмовляєш?

Даринка: Ні.

Лямур: Ой, ти що чуєш мене?

Даринка: Так. А ще я дихаю і бачу, щоб це не було для тебе несподіванкою в подальшому.

Лямур осмислює почуте.

Лямур: Я вперше розмовляю з людиною.

Даринка: Я не розмовляю з людьми

Лямур: Чому?

Даринка: Не можу.

Лямур: Чому?

Дарина мовчить.

Лямур: То добре, коли ж ти мене чуєш, то... то... я висловлюю протест. Я вільна тварина, я не хочу бути іграшкою дитини.

Демонстративно йде до дверей

Дарина: То й не сиди. Йди собі. Ти ж, мабуть, у справах сюди прийшов або приїхав. Ніхто тебе не тримає.

Лямур зупиняється

Лямур : І приїхав, і приплив... У справах.... Чуєш, а що з Чупакабрами буде?

Дарина: Тато казав, що їх судити будуть. Вони ж вбивці - мою маму згубили.

Лямур повертається до Дарини, сідає знов навпроти.

Лямур: Даринко, а ти знаєш, це я їх виказав.

Дарина: ТИ? Тато казав, що благородний Рись - мій рятівник їх знайшов.

Лямур: Це я йому підказав.

Дарина: Отакої.

Лямур: Але... але... сумніви в мене великі.

Я прокидаюсь в чудовій хатинці.

Страшні чупакабри та я, наодинці

- Я думав, що смерть недалеко від мене,

Та спогади інше твердять незбагненно,

І досі не вирішать серце і мозок:

В тій хаті був захват чи розпач і морок?

Мене годували і лагідно гріли

Не били, не їли, на волю пустили.

Я в розпачі трохи, бо незрозуміло -

Як вбивці себе повести так зуміли?

Дарина:

А я пам'ятаю: як з мамою йшли ми

Крізь листя зі мною кружляло проміння

А мама сміялась, природі раділа...

Зненацька світ змовк, і усе потемніло

І ось я одна

Самотня й сумна,

Негарна й німа...

Після того, як померла мама, стало зимно, пішов сніг та ось три роки немає сонця.

Лямур: Дякую, що розмовляєш зі мною.

Даринка: Дякую, що слухаєш.

Лямур: Ти гарна, Даринко, ти дуже красива дівчинка!

Дарина (радісно): Що, справді? Бо мені здається, що тато мене просто дуже любить, і тому я йому гарна. А насправді, я потворна. Мене навіть у школі дражнять.

Може й ти мене жалієш, як тато?

Лямур: Нічого я тебе не жалію... Насправді, я тебе жалію, але не брешу.

Дарина: Дякую тобі. Можна я до тебе доторкнуся?

Лямур: Торкайся, тільки не лоскочи. Я поруч ляжу, вже вечоріє. Мабуть, сьогодні я тут заночую. Ти не проти?

Лямур підходить до Даринки, вмощується біля її ніг, дівчинка лагідно перебирає пальчиками хутро Лямура.

Даринка: Як звать тебе, тепла тваринко?

Лямур: Лямур я.

Даринка: Лямур.

7. Мариська

У віконці з'явилися два зелених вогника.

Марися: Тваринко, Даринко, поговорити треба! Прошу вас, допоможіть. Благаю!
Лямур та Даринка перелякано туляться один до одного.

Лямур:

Пам'ятаю вночі,
Турбувались про мене
Дуже ніжні, й красиві
Очі зелені.

Ти знаєш, Даринко, взагалі оці вогники мені врятували життя. Я не знаю хто це, але лякатися не треба.

Підходить до віконця, жахається

Лямур: То це ти, страшна потворо?

Марися: Я не вбивця, повірте мені. Я порядна та доброзичлива тваринка. Ми просто потрапили у велику біду. Повірте мені. Тваринко, чи я тебе чимось зачепила, чи образила? Я врятувала тебе коли ти замерзав.

Лямур: Так то таки була ти? Я взагалі думав, що чупакабри тільки вбивати уміють.

Даринка: Чупакабри! Ой лишенько, потрібно покликати тата!

Марися:

Не треба благаю!
Ні в чому не винна,
Але розказати
Я правду повинна.

Ми зовні не гарні,
Але ми не вбивці.
Та спроби всі марні
Розвіять дурниці...

Дарина:

Не правда, не вірю
Ви маму згубили
Мене сиротою
Назавжди лишили.

Марися:

Ми зовні не гарні
Але ми не вбивці...
Прошу я, не треба
Казати дурниці!
Згадай, що почула,
Коли стало темно,
І маму забрали
Вже сили таємні!

Даринка:

Я почула...

Марися:

Тримайся, Даринко
Я поруч, не бійся

Тебе я врятую
Зупинимо...

Даринка: Вбивцю.

Марися:
Згадала!

Даринка:
Згадала!
А як? А навіщо?

Лямур: Потрібно поговорити.

Даринка: Потрібно поговорити

Марися: Потрібно поговорити.

Дарина відчиняє віконце. Марися стрибає в кімнату. Зелені очі-ліхтарики освітлюють кімнату.

Лямур: То ти мене врятувала

Дарина: Я думала, що ви вбивці. То ти мене врятувала?

Марися: Прошу вас, врятуйте моїх батьків. Вони ні в чому не винні. Люди домовились завтра їх виставити у клітці на головній площі, судити і...і...і... я знаю, що ніхто за них не вступиться. Їх вб'ють.

Даринка: Всі думають, що вони вбили мою маму, та ще інколи хтось вбиває свійських тварин. Вважають, що це теж чупакабри.

Марися: Але чому? Де докази?

Лямур: Ви дуже страшні....

Марися: І це усі докази? Розумієте!?

Ти чуйний, сміливий,
Але страхітливий...
Ти винен! ти винен!
Коритись повинен!

Ти добрий, розумний,
Але безпритульний
Ти винен! Ти винен!
Це знати повинен...

Душею величний
Та колір незвичний
Ти винен! Ти винен!
Сам бути повинен!

Даринка
Сліпий та німий...
Для всіх ти чужий
Бо ти не такий -
Твій вигляд чудний!

Даринка та Марися:

Ти винен! Ти винен!
Ти винен! Ти винен!

Лямур: Дівчата, ви чого?

Дарина: Як тебе звуть, чупакабро?

Марися: Марися.

Дарина: Дуже приємно. Я хочу тобі допомогти. Тільки не знаю, як.

Лямур: Я теж тобі допоможу.

Марися: Дякую вам, друзі. Мої батьки ні в чому не винні. Ми збираємо трави, лікуємо тварин, домовляємось із природними силами. Ми трохи чаклуни, але ми ніколи не робили зла. Нам не можна. Навіть якщо нам дуже захочеться завдати комусь болю, нас за одні думки можуть покарати сили природи. Ну як? Як ми могли вбивати? Але доказів ніяких ми не можемо надати. Навіть із твоєю матусею. Я не бачила хто її вбив, це було щось біле, я тільки встигла навіяти мари, вбивця зник, а я витягла тебе з під матусі, бо вона прикрила тебе собою.

Дарина: Я пам'ятаю теж щось біле. Я знаю, що навіть бачила його. Але не можу пригадати. Воно мене налякало і пригрозило. Сказало, якщо я комусь розкажу...

мовчить

Марися: Хто ж це був? В той страшний день я побачила людей. Та показуватися їм дуже небезпечно, і я попросила благородного Рисьа, щоб відніс тебе до них. Рись був неподалік, прибїг тебе рятувати. Він віддав тебе татусеві. Ось так.... Ви справді мені допоможете?

Лямур і Дарина: Допоможемо.

Марися: Даринко, в твого тата, Остапа, ключі від в'язниці, де сидять мої батьки. Якщо б ти змогла їх узяти. А Лямур допоможе мені проникнути у в'язницю та визволити моїх батьків.

Даринка: Може просто поговорити з татом?

Марися: Не треба, прошу, не повірять.

Лямур: Не повірять, потрібно розшукати справжнього вбивцю.

Марися: Це правильно, але до завтра ми його не знайдемо, а моїх батьків вб'ють.

Даринка: Діждемося ночі, коли всі поспнуть.

Сіли, чекають.

Від віконця відділяється тінь. Друзі не бачать і не чують Рисьа.

Рись (тихенько): Попалися! Все йде за планом. Геннадію, я йду до тебе. Нас чекають великі справи.

8. Сувора ніч

Лямур, Марися та Дарина прокрадаються темними холодними коридорами в'язниці.

Дарина: Як він не прокинувся? Лямур так гуркотів, що, я думала, розбудить і сусідів на тому кінці вулиці

Лямур: Так, я трохи перечепився...

Марися: Це нам пощастило, що Остап міцно спить.

Лямур: Я ненавмисне (за щось чіпляється, гуркіт на весь коридор).

Лямур (тихесенько): Я ненавмисне.

Геннадій (тільки голос сторожів): Хто там?

Марися, Дарина та Лямур завмирають. Ховаються у ніші стіни. Проходить Геннадій. Роздивляється.

Геннадій: Мабуть, щури.

Та я не боюся нікого
Боятися нехай мене
Впіймаю злочинця лихого
І кара його не мине

Я знаю що буде спокій
Допоки на варті стою
Тремтять, лиходії жорстокі
Я вірю у вдачу свою

Громада мені доручила
Свій спокій своє життя
Для мене людська довіра
Найкраща за працю платня

Геннадій йде

Марися: Лямуре, ти як...

Лямур: Як хто?

Марися: Як слон.

Лямур ображено йде далі. Друзі зупиняються біля огорожі, за якою сидять Круся і Тарусь.

Марися: Мамо! Тато!

Круся і Тарусь: Дитинка! Марися!

Круся: Тут небезпечно, дитинко!

Марися: Я з друзями.

Тарусь: Даринко! О, а це хто, чи не та тваринка, що ми у лісі зустріли?

Лямур: Лямур до ваших послуг.

Тарусь: Дякую вам, але біжіть, ви самі можете постраждати.

Круся: Бідна дитинка, Даринко, як ти маленька?

Даринка протягує ручку крізь пруття, торкається Крусі.

Даринко: В вас такий лагідний голос, чому кажуть люди, що ви страшні. Ви дуже красиві.

Марися: Ти побачила?

Даринка: Так.

Лямур: Взагалі-то і я до Марисі звик, не така вона і потворна та жахлива.

Марися: Ну, дякую тобі.

Лямур: Справді.

Марися: Давай, замок відчиняй.

Лямур бере ключа у Даринки, відчиняє замок, відкриває двері. Тарусь, Круся і Марися обіймаються. Але ззаду підходять Рись та Геннадій.

Геннадій: Ото тобі, ану марш усі за ґрати, ще й дитину мені викрали!

Відштовхує Дарину і всіх звірів зачиняє у клітці.

Геннадій: Дякую тобі, Рись, допоміг мені, а то ледве не втекли від мене. Та ще й злочинців спіймали (в огорожу) Сидить отам усі. Завтра всім дістанеться. Он ще одна потвора попалася (розглядає Марисю). Фу, яка гидотна. А від тебе (Лямуру) не очікував такої підлості.

Хапає Даринку за руку, вона втирається, плаче, та Геннадій тягне її. Вона виривається і біжить ховається. Геннадій не може її знайти

Геннадій: Ну, як там можна сховатися!?! (до чупакабр) Це все ваші чари. Я миттю за Остапом. Його Дарина послухає.

Вибігає.

Рись дуже задоволений собою.

Рись: Ну що, поговоримо?

9. Відмова

Рись сидить біля огорожі. Чупакабри і Лямур перелякано дивлять на нього.

Рись: До речі, я ось тут листа на пошті забрав... Якомусь лемуру Лямуру. Не чули про такого?

Лямур: Це мені листа надіслали. Я з Мрошею, моєю коханою домовився, щоб вона мені писала. Але як вона знайшла мене?

Рись: Здогадуюсь, що за новинами. (копіює диктора) В місцевості, де три роки не наставала весна, знайдені кровожерливі чупакабри та кумедний Лемур.

Марися: Ми не кровожерливі.

Лемур: Я не кумедний.

Рись: Листа давати?

Лемур: Так, будь ласка. І якщо ти все ж таки друг, випусти нас звідси.

Рись (хитро посміхається): Не так швидко, дорогенькі.

Розкриває листа

Рись (читає листа): Не дорогий Лемур! Повідомляю, що я офіційно розриваю стосунки з тобою і виходжу заміж за прекрасного лемура Торгошу. На відміну від тебе, він не шукає хвоста Чупакабр, для того, щоб я мала гідний будинок, дорогі сукні і відпочивала за кордоном. Він кльовий, а ти - безхатько. Я тебе кидаю, не приходь, не дзвони і не повертайся.

Рись кидає в Лемура листа. Лемур розгублено підіймає його.

Рись починає ходити туди-назад повз клітку, уважно придивляючись до чупакабр.

Тарусь: Уявляєте! Він взагалі-то прийшов за нашим хвостом.

Рись: Вірніше за хвостом вашої доньки Марисі. Бо вчитав у мудрій книзі, що чарівний хвіст тільки у зеленоокої чупакабри.

Всі з подивом дивляться то на Рись, то на Лемура.

Лемур: Ні, я справді приїхав сюди за... але... я ж не знав...

Марися: І це все, що ти хотів сказати з цього приводу?

Лемур: Я ж не хотів... я помилявся...ви насправді чудові... я не хочу... Марися, ти мені подобаєшся, взагалі я тебе...

Марися: Годі! Тепер мені все зрозуміло. А я то думала, що ти....

Підходить до Таруся гірко плаче.

Рись: Так, ось такий він підступний, Ваш Лемурчик. Лемурчики вони такі.

Доречі, Марисю, пропоную угоду. Я визволю твоїх батьків за одненьке бажання, яке ти виконаєш.

Тарусь: Марисю, не слухай його

Круся: Не потрібно, вона ж помре.

Рись: Якщо будете пручатися, то ви теж помрете.

Рись:

Що з того, що помре Мариська?

На світі - мінус одне дівчисько.

Я володітиму цілим світом!

Підкоряться сонце з землею і вітром!

І будуть чари, чари, чари, чари

Сніги повсюди, білі мухи-мари (хмари)

Зима охопить всі міста, пустелі, гори

Я запаную в цьому світі неозорім

Що з того, що померзнуть всі тварини?

Навіщо стільки на землі їх розплодили?

Рослини виживуть лише стійки до льоду,

В снігах і холоді порину в насолоду.

І будуть чари, чари, чари, чари

Сніги повсюди, білі мухи-мари

Зима охопить всі міста, пустелі, гори

Я запаную в цьому світі неозорім

Ось так! А ви чупакабри думаєте, що тільки ви в цьому світі чарівники!!! Ні, я сильніший, могутніший. Після того як я вбив Мар'яну, маму Дарини, а малявку залякав так, що вона досі не розмовляє. усі люди повірили МЕНІ. А віра людська для чаклунів - найбажаніша. Це дало мені силу-силенну і я зробив все, щоб в цьому краї запанувала зима. Але цього мені замало!

Ну, то що, Марисю? Як тобі моя угода?

Круся: Нічого вона тобі не скаже. Щоб ти знав, не тільки в неї зелені очі.

Рись: А в кого ще? В тебе? Йди сюди, старенька, поговоримо.

Марися: Мамо, не треба!

Круся сміливо підходить до огорожі.

Круся:

Так ось з за кого три роки люті морози. Три роки зневіри і горя. То й знай, тобі це не минеться.

Не чіпай мою дитину!

Може ти й хижак жахливий -

Та страшніша в гніві мати!

Краще доньку не займати!

Нам не можна чаклувати -
Злії чари викликати!
Та, повір, ти більше бійся
Що ТВОЯ скінчиться пісня!

Не віддасть дитину мати!
Ти повинен врахувати
Що спалю тебе собою,
Приготуйся до двобою!

Вибачай мені, Тарусю,
Що втрачаєш свою Крусю!
Бережи себе й Марисю
Розберуся я із Риссю.

Тарусь: Круся, не треба!

Круся починає кружляти,

Марися: Мамо, не можна поганого чаклувати.

Круся не чує доньки, вона перетворюється на вогняний стовп, який виривається крізь огорожу і огортає Рись.

Рись заскавчав, загорівся і побіг шукати воду або сніг.

До огорожі біжать Остап та Геннадій.

Остап: Даринко! Ти де?

Даринка виходить до тата

Остап: Даринко, з тобою все гаразд? Тебе не поранили, не обпекли? Що тут сталося?

Даринка: Тато, зі мною все гаразд, бідна Круся...

Остап: Ти говориш зі мною? Ти заговорила

Обіймає Дарину. Тарусь, Марися та Лямур похмуро дивляться на людей.

Геннадій: Вона розмовляє!!! Це чаклунство, всю голову дитині задурили. Чаклуни кляті. Благородного Рисся понівечили. Добре, що колодязь поруч, ледве врятував.

Остап: Дарино, пішли зі мною

Дарина: Тато, мені потрібно багато тобі розказати. Чупакабри невинні.

Остап: Ходімо, я тебе уважно вислухаю.

Геннадій: Люди розберуться.

Остап забирає Дарину, виходять із в'язниці разом із Геннадієм. Тарусь, Лямур та Марися сидять тихо, навіть не ворухнуться. Вони сумні і безпорадні.

Марися: Мамочко...

10. Суд

Посередині двору клітка. В ній сидять чупакабри та Лямур. Мешканці краю викрикують образи. Рись на почесному місці, але обпечений та злий.

Остап: Шановні! Ми спіймали тварин, які підозрюються у вбивстві.

Лямур: Вони не винні!

Марися: Ти міг би вийти, міг би бути поза цією кліткою. Чому ти залишився?

Лямур: Я в тебе закохався.

Марися: Що?

Лямур: Що чула. *(Кричить)* Я кохаю Марисю, вона та її батьки не винні! Слава Крусі!

Марися: Тебе можуть вбити.

Лямур: А мені навіщо без тебе жити?!

Тарусь: Він мені подобається

Люди їх не чують. Скандують «Смерть вбивцям! Смерть Чупакабрам!»

Рись: Вас не чують, кричіть, аж захрипніть!

Остап: Тихіше, шановні. Ми з вами довгий час вважали, що це вбивці, але з'явилися нові факти та докази.

Люди викрикують: «Спалити, розстріляти».

Остап: Як ви знаєте, мою Даринку врятували, і ми думали, що це ця благородні тварина – Рись.

Рись напружився, оскалив зуби.

Лямур: Ось так, отримуй, володар снігів.

Остап: Даринка хоче щось вам розказати.

Даринка: В той день, коли я втратила маму, я чула голос тварини, яка мене врятувала, це була...

Раптово Рись кидається на Дарину, валить її і пазурами тримає за шию.

Рись: Розмовляти почала. Мовчи, дівчисько. Ну, що, Марисю, може, на суді я б і програв... Але ось нині я тримаю гострі пазурі поруч із шиєю дівчиська. Тільки ти мені відмовляєш - і я встромляю їх шию і – прощавай, Дарина!

Остап: Рись, що ти робиш, відійди!

Рись погрозово рикає на Остапа. ,

Рись: Підійдеш - їй кінець.

Остап не чує, але розуміє, що підходити небезпечно

Марися: Не чіпай дівчинку. Я...Я... я зроблю. Те, що ти хочеш.

Лямур: Марисю... ти ж помреш...

Марися: Загадуй!

Рись: Ось вона - хвилина слави. Хочу бути всемогутнім чаклуном, володарем світу! Мені мало три роки зимі, я хочу суцільний морок та холод усюди.

Марися підійшла до Таруся і Лямура, обійняла їх. Потім закружляла у якомусь несамовитому танці і стала білою красунею – дуже схожою на лемура. Кінчик її хвоста палав, неначе вогнище.

Лямур: Вона ще й красуня!

Раптом Рись підскакує, хапає сам себе за горло і вмить перетворюється на крижану фігуру.

Дарина: Тато! Це ж він вбив матусю (*показує на Рись*), я все пригадала, а вона – (*показує на Марисю, яка безсило впала в клітку*), мене врятувала.

Геннадій: Оце так поворот. Не може бути!

Дарина: Хрещений, я не брешу. Я боялася. Але я все згадала. Рись залякав мене, сказав, якщо я його видам, то він вб'є мого тата. Арештуй його. Він хитра та зла тварина.

Всі дивляться на застиглого Рися

Остап (до Геннадія): Гена... Прибери його звідси... у в'язницю, в саму темну кімнату.

Геннадій побіг ув'язнювати крижану брилу Риси. Остап відкрив клітку і виніс на руках Марисю. Він поклав її на землю. Тарусь перетворився на білу красиву тварину, схожу на лемура, та сів біля доньки. Лямур сів поруч.

Люди здивовано роздивляються..

Остап: Я не зрозумів, що сталося? Чому вони перестали бути страхопудами? Що з Марисею?

Дарина: Вона... заради мене...

Тарусь: Бідна моя дитина

Остап: Ти щось сказав, я тебе почув.

Тарусь: Ніде нам спокою немає. З Африки тікали, бо там полювали на наші хвости. Замаскувалися під чудовиськ, нікому не показувались. І все одно дружину і дитину не зберіг.

Остап: Мені дуже жаль. Я вам співчуваю, дуже.

Лямур: Ти чуєш нас?

Остап: Так

Тарусь:

Баю, баю, засинаю,
Так не можна більше жити!
Хто дитя своє втрачає -
Той навіки засинає.

Баю, баю, замерзаю,
Мої очі мов осліпли
Хто дитя своє втрачає -
Той навіки замерзає.

Баю, баю засинаю...
Я не чую, я не бачу
І собі я не пробачу,
Що дозволив,
Йй померти...
Загубив...
Не захистив...
Баю баю... помираю

Як цю втрату
Пережити

Не збагнути,
Не забути
Я не зможу!
Баю баю...

Дарина сідає поруч із ним і обіймає.

Дарина: Ви ні в чому не винні. Це її вибір. Ви ніяк не змогли її врятувати. (До Марисі)
Що ж ти начаклувала, бідна зеленоока чупакабра?

Геннадій повертається, підходить до Марисі. Раптом щось бачить, здивовано кричить

Геннадій: Люди! Подивіться! Люди.
Всі обережно підійшли до нього..

Дарина: Це ж перша весняна квітка!

Остап: Це ж весна, подивіться. Дива!

Від маленького тіла Марисі кругами почали танути сніги, поруч із нею з'явилася жива красива Круся, яка розглядала навкруги, не розуміючи, що відбувається. Тарусь радісно обіймає дружину. Навкруги тануть сніги, і з'являються перші квіти.

Люди радіють: Весна! Весна!

Лямур: Марисю, а ти? Що ж я робитиму без тебе? Я не хочу такої весни! Навіть якщо ти її начаклувала ...

Яскраво засяяло сонце, і сонячний зайчик пробіг по Марисі. Вона розплющила очі, потягнулася. Тарусь і Круся почали її обнімати та цілувати. Марися підходить до Лямура.

Марися: Я не весну начаклувала, а маленьку краплю любові. Її так не вистачало у цьому краю.

Люди і звірі радісно кружляли, роздивлялися квіти, вітали один одного з весною

Лямур (обіймає Марисю):

Красиве личко
Або жахливе -
Це для любові зовсім не важливо
Покажуть вчинки,
Покажуть справи –
Душі тепло, або який ти насправді.

Даринка:

Пішла зима,
Розтанув сніг,
Весняні птахи повернулися до стріх
Весни й тепла
Злякалось зло -

В торбину склало лихо, сльози і втекло!

Марися

Від кольорів радіє ліс,
Новини добрі вітер лагідний приніс:
Що на землі Любов жива -
Маленька крапля це чудово довела!